

Zaak C-489/19 PPU

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 juni 2019

Verwijzende rechter:

Kammergericht Berlin (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 juni 2019

Verzoekende partij:

Generalstaatsanwaltschaft Berlin

KAMMERGERICHT

Beslissing

[OMISSIS]

In de zaak betreffende de uitlevering van

de Algerijnse staatsburger

NJ,

thans voor een andere zaak in voorlopige hechtenis in de penitentiaire inrichting Moabit (Berlijn) [OMISSIS],

alias

[OMISSIS]

heeft de vierde strafkamer van het Kammergericht Berlin (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Berlijn, Duitsland) op 26 juni 2019 – [OMISSIS] – beslist als volgt:

1. De beslissing over de toelaatbaarheid van de uitlevering wordt opgeschort.
2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:
[Or. 2]

Tast het feit dat een openbaar ministerie aan instructies gebonden is de rechtsgeldigheid van een door dit openbaar ministerie uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel aan, ook wanneer deze beslissing vóór de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel aan een uitgebreide rechterlijke toetsing onderworpen is?

3. Het Hof wordt verzocht de prejudiciële vraag te behandelen volgens de prejudiciële spoedprocedure overeenkomstig artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie.
4. De detentieomstandigheden worden om redenen genoemd in het desbetreffende bevel niet gewijzigd.
5. [OMISSIS] [benoeming van een raadsman voor de opgeëiste persoon]
6. [OMISSIS] [benoeming van een tolk voor de opgeëiste persoon]

Gronden:

1 I. Feiten:

De Oostenrijkse autoriteiten hebben door toezending van een Europees aanhoudingsbevel verzocht om aanhouding van de opgeëiste persoon ten behoeve van diens uitlevering voor strafvervolging. De opgeëiste persoon bevindt zich sinds 14 mei 2019 wegens verdenking van diefstal in voorlopige hechtenis in een procedure [OMISSIS] van het openbaar ministerie Berlijn. Tijdens het gerechtelijke verhoor als bedoeld in de §§ 22 en 28 van de Wet inzake internationale rechtshulp in strafzaken (hierna: „IRG”) heeft hij verklaard niet in te stemmen met een vereenvoudigde uitlevering (§ 41 IRG); van de bescherming van het specialiteitsbeginsel [artikel 27 kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten; hierna: „kaderbesluit”] heeft hij daarentegen afstand gedaan. Bij besluit van 29 mei 2019 heeft de strafkamer (wegens twijfel over de autoriteit die het aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd [**Or. 3**] slechts) de voorlopige aanhouding van de opgeëiste persoon, die zich reeds voor een andere zaak in voorlopige hechtenis bevindt, bevolen. De Generalstaatsanwaltschaft Berlin (kantoor van de procureur-generaal van de deelstaat Berlijn, Duitsland) heeft verzocht de uitlevering toelaatbaar te verklaren (§ 29, lid 1, IRG). De strafkamer schort de beslissing over het verzoek op en verzoekt het Hof van Justitie om een beslissing over de [OMISSIS] [hiervoor weergegeven] vraag.

- 2 1. Het bij besluit van het Landesgericht Wien (rechter in eerste of tweede aanleg, Wenen, Oostenrijk) van 20 mei 2019 rechterlijk goedgekeurde Europees aanhoudingsbevel van het openbaar ministerie Wenen van 16 mei 2019 – [OMISSIS] – voldoet inhoudelijk aan de vereisten van § 83a, lid 1, IRG. Hieruit blijkt dat door dezelfde rechterlijke instantie tegen de opgeëiste persoon met hetzelfde dossiernummer op 16 mei 2019 een aanhoudingsbevel van het openbaar

ministerie Wenen van 14 mei 2019 is goedgekeurd, waarin de volgende in Wenen gepleegde strafbare feiten aan de opgeëiste persoon ten laste worden gelegd:

- 3 a) Op 9 augustus 2018 zou hij samen met een mededader hebben ingebroken in een touringcar van het bedrijf SQ Equipment Leasing Polska en hieruit een camera met cameratas, twee rugzakken, een portemonnee en 1 000 CNY contant geld hebben weggenomen. Ook zou hij hierbij een creditcard die aan een slachtoffer toebehoort hebben achtergehouden.
- 4 b) Op 10 augustus 2018 zou hij samen met een mededader hebben ingebroken in een voertuig van het bedrijf W.E. Blaschitz om waardevolle goederen weg te nemen, maar zonder buit zijn gevlucht toen zij werden ontdekt door derden, die hij onder bedreiging met een mes ertoe zou hebben bewogen hen niet te volgen.
- 5 c) Op 17 augustus 2018 zou hij samen met een mededader een handtas met een portemonnee, een mobiele telefoon en een bril met een waarde van in totaal 950 EUR, alsook 50 EUR contant geld hebben weggenomen, waarbij hij de tas heeft weggepakt terwijl de mededader de echtgenoot van het slachtoffer zou hebben afgeleid. **[Or. 4]**
- 6 d) Op 18 augustus 2018 zou hij samen met een mededader door het inslaan van een zijraam in een auto die een ander toebehoort hebben ingebroken om waardevolle goederen weg te nemen, maar niets hebben gevonden.
- 7 2. De uitlevering van de opgeëiste persoon is ook principieel toelaatbaar.
- 8 Hetgeen aan hem ten laste wordt gelegd betreft strafbare feiten voor welke om uitlevering kan worden verzocht (§§ 3 en 81 IRG), waarbij gelet op de beschuldigingen van (beroepsmatige, deels pogingen tot) diefstal de dubbele strafbaarheid in de zin van § 81, punt 4, IRG niet moet worden getoetst, daar het op grond van het recht van de verzoekende staat strafbare feiten zijn die worden genoemd in de lijst van artikel 2, lid 2, kaderbesluit, waarop een vrijheidsstraf met een maximum van ten minste drie jaar staat. De andere handelingen zijn zowel volgens het recht van de verzoekende staat (§§ 105, lid 1, 241e, lid 3, van het Oostenrijkse wetboek van strafrecht) als ook volgens Duits recht [§§ 240, 274, lid 1, onder 1, StGB (Duits wetboek van strafvordering)] strafbaar, en betreffen handelingen waarop volgens het recht van de verzoekende staat een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel met een maximum van ten minste twaalf maanden staat.
- 9 Beletselen tegen de uitlevering van de geëiste persoon zijn niet gebleken.
- 10 II. Motivering van de prejudiciële vraag

De strafkamer voelt zich op grond van het arrest van het Hof van 27 mei 2019 in de gevoegde zaken tegen OG [(C-508/18), EU:C:2019:456] en tegen PI [(C-82/19 PPU), EU:C:2019:337] gehinderd om de uitlevering op grondslag van het Europees aanhoudingsbevel van het openbaar ministerie Wenen toelaatbaar te

verklaren. Betwijfeld wordt echter of dit arrest ook voor het Oostenrijkse openbaar ministerie geldt.

- 11 1. Volgens § 2, lid 1, van de Oostenrijkse wet inzake het openbaar ministerie (StAG) zijn de **[Or. 5]** Oostenrijkse openbaar ministeries gebonden aan instructies. § 2, lid 1, StAG luidt als volgt:
- 12 „Aan elk Landgericht waar strafzaken worden behandeld is een openbaar ministerie, aan elk Oberlandesgericht (hoogste rechterlijke instantie van een deelstaat) is een Oberstaatsanwaltschaft (kantoor van het openbaar ministerie bij een Oberlandesgericht) en aan het Oberste Gerichtshof (hoogste rechterlijke instantie) een Generalprokuratur (procureur-generaal). De openbaar ministeries zijn rechtstreeks ondergeschikt aan de Oberstaatsanwaltschaften en deze, evenals de procureur-generaal, aan de federale minister van Justitie, en gebonden aan instructies.”
- 13 Volgens de maatstaven in het arrest van het Hof van 27 mei 2019 kan een Oostenrijks openbaar ministerie daarom geen uitvaardigende autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, kaderbesluit zijn.
- 14 2. De procedure voor het uitvaardigen van een Europees aanhoudingsbevel in Oostenrijk verschilt echter in zoverre van de omstandigheden die aan het arrest van het Hof van 27 mei 2019 ten grondslag liggen, dat de openbaar ministeries volgens Oostenrijks recht niet als enige over het uitvaardigen van een Europees aanhoudingsbevel beslissen.
- 15 § 29 van de Oostenrijkse wet inzake justitiële samenwerking in strafzaken met de lidstaten van de Europese Unie (EU-JZG) regelt de – ook in deze kwestie verleende – rechterlijke goedkeuring van het Europees aanhoudingsbevel. § 29, lid 1, eerste zin, EU-JZG luidt als volgt:
- 16 „Het openbaar ministerie beveelt de aanhouding door middel van een rechterlijk goedgekeurd Europees aanhoudingsbevel en zorgt zo nodig voor de signalering voor de gezochte persoon door de bevoegde veiligheidsinstanties in het Schengen-informatiesysteem overeenkomstig artikel 95 Schengen Uitvoeringsovereenkomst (SUO), wanneer ten minste in één lidstaat aanleiding bestaat voor het starten van de opsporing van een gezochte persoon met het oog op aanhouding.”
- 17 De procedure voor de rechterlijke goedkeuring is geregeld in § 105 van het Oostenrijkse wetboek van Strafvordering (StPO): **[Or. 6]**
- 18 „(1) De rechter moet beslissen over verzoeken tot oplegging en verlenging van de voorlopige hechtenis alsook over de goedkeuring van bepaalde andere dwangmaatregelen. Aan de uitvoering van een door hem goedgekeurde maatregel (§ 101, lid 3) verbindt de rechter een termijn, waarna de goedkeuring, indien deze niet wordt benut, buiten werking treedt. Wanneer op grond van § 169 de signalering met het oog op aanhouding is bevolen, wordt in de termijn de geldigheidsduur van de signalering niet meegerekend, het openbaar ministerie

dient echter ten minste eenmaal per jaar te controleren of nog aan de voorwaarden voor aanhouding wordt voldaan.

(2) Indien dit voor de beslissing over een verzoek krachtens lid 1 om juridische of feitelijke redenen noodzakelijk is, kan de rechter nader onderzoek door de recherche gelasten of ambtshalve uitvoeren. Ook kunnen van het openbaar ministerie en de recherche feitelijke informatie uit de dossiers en het toezenden van een verslag over de uitvoering van de goedgekeurde maatregel en het verloop van het onderzoek worden verlangd. Na oplegging van voorlopige hechtenis kan de rechter gelasten dat kopieën van de in § 52, lid 2, tweede en derde zin, genoemde documenten ook in het vervolg aan hem worden toegezonden.”

19 In het kader van deze rechterlijke controle dienen het legaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als bedoeld in § 5, leden 1 en 2, StPO in aanmerking te worden genomen:

20 „(1) Recherche, openbaar ministerie en rechterlijke instanties mogen bij het uitoefenen van bevoegdheden en het opnemen van bewijs enkel in zoverre inbreuk maken op de rechten van personen, als uitdrukkelijk wettelijk is toegestaan en noodzakelijk is voor de uitvoering van hun taken. De aantasting van de individuele juridische belangen dient in een redelijke verhouding te staan tot het gewicht van het strafbaar feit, de mate van verdenking en het nagestreefde doel.

(2) Recherche, openbaar ministerie en rechterlijke instanties dienen uit de verschillende doelgerichte opsporingshandelingen en dwangmaatregelen die mogelijkheid te kiezen, die in de geringste mate afbreuk doet aan de rechten van de betrokkenen. Wettelijk toegekende bevoegdheden dienen op elk moment van de procedure op zodanige wijze te worden uitgeoefend dat onnodige commotie wordt vermeden, de waardigheid van de betrokkenen wordt geëerbiedigd, hun rechten in acht worden genomen en beschermwaardige belangen worden behartigd.”

21 Tegen de rechterlijke goedkeuring kan krachtens § 87, lid 1, StPO beroep worden ingesteld.

22 3. De Oostenrijkse regering is blijkens haar verklaring naar aanleiding van het arrest van het Hof van 27 mei 2019 van opvatting dat het arrest [Or. 7] niet voor Oostenrijk geldt, daar de hiervoor uiteengezette procedure in overeenstemming is met punt 75 van het arrest. De strafkamer deelt dit standpunt niet, daar volgens haar interpretatie de voorwaarden genoemd in de punten 74 en 75 niet alternatief – waarvan de Oostenrijkse regering klaarblijkelijk uitgaat – maar cumulatief moeten zijn vervuld.

23 Evenwel is de strafkamer van mening dat tijdens de Oostenrijkse procedure de in het arrest van het Hof van 27 mei 2019 uitdrukkelijk genoemde procesbelangen van de betrokkene volledig worden behartigd, nu het openbaar ministerie als uitvaardigende autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, kaderbesluit naar buiten toe optreedt en volgens nationaal recht feitelijk niet als enige mag beslissen over de

uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel, maar dit veeleer aan de goedkeurende rechterlijke autoriteit, en dus aan een zonder meer onafhankelijke justitiële autoriteit, toekomt. Aldus wordt het Hof verzocht om beantwoording van de in de beslissing geformuleerde vraag.

24 III. Motivering van het verzoek om een prejudiciële spoedprocedure

De prejudiciële vraag heeft betrekking op een gebied genoemd in artikel 107, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie. De opgeëiste persoon bevindt zich thans in voorlopige hechtenis in een Duitse procedure die echter op elk moment kan worden beëindigd. De duur van de daarop aansluitende ten uitvoer te leggen voorlopige hechtenis wegens uitlevering is ingevolge § 16, lid 2, eerste zin, IRG beperkt tot twee maanden. Bij een normale prejudiciële procedure moet worden gevreesd dat de opgeëiste persoon vóór de beslissing zou moeten worden vrijgelaten en opnieuw zou kunnen onderduiken.

[OMISSIS]